

ΤΙΜΗ
ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν Ἑλλάδι:
Ετησίως Δρ. Ν. 5
Ἐξαμήν. » » 3

ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ
25 Μαΐου 1889.

ΤΙΜΗ
ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ
Ετησίως Δρ. Ν. 7
Ἐξαμήνου » » 4

ΕΤΟΣ Β'.
Ἀριθμός.....26

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΑ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΑΠΕΡΘΟΡΝΤΕΟΝ : Τῇ διευθύνσει τῆς «ΧΛΟΗΣ» Πάτρας

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ: ΟΙ ΝΑΝΝΟΙ.— ΤΟ ΑΙΓΑΙΟΝ ΑΝΑΣΤΑΤΟΥΜΕΝΟΝ.— ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ Μ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΕΣ.— ΚΑΙ ΑΛΛΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗ.— ΠΟΙΗΣΙΣ.— ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ.— ΠΑΡΚΟΣΜΙΑ.— ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΧΛΟΗΣ κλπ.

ΟΙ ΝΑΝΝΟΙ

Με τὸ ὄνομα νάννοι ἀποκαλοῦνται πάντα τὰ ἐνόργανα ὄντα, ἰδιαιτέρως δὲ τὰ ἄτομα ἐκείνα τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ὧν τὸ ἀνάστημα εἶνε πολὺ μικρότερον τοῦ μέσου ἀναστήματος τοῦ εἶδους τῶν, ἀλλὰ μόνον ὅταν ἡ σμικρότης τοῦ ἀναστήματος ὑπάρχει εἰς τὸ σύνολον τοῦ ὁργανισμοῦ καὶ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς σμικρύνσεως τοῦ ὅγκου ἀπάντων τῶν μελῶν τοῦ σώματος παρερχομένης ἐκ τῆς μὴ ἀναπτύξεως αὐτῶν. Ὡστε δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν με τοὺς νάννους, τὰ τερατόμορφα ἐκείνα ὄντα, ὅποια οἱ βραχύποδες μικρόσωμοι ὕβοι κλπ.

Ἡ σμικρύνσις αὕτη τοῦ ὅγκου, ἥ ἡ ἀναχαίτισις τῆς ἀναπτύξεως παράγονται ἐξ ἰδίων περιστάσεων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀορίστων, προηγηθεισῶν τῆς γεννήσεως τοῦ παιδίου, ἐξ αἰτίων ὀλίγων εἰσέτι γνωστῶν καὶ αἵτινες εἰσὶν ἀντικείμενον τῆς ὁμβρολογίας καὶ τῆς τερατολογίας εἰς ὃ δὲν εἰσερχόμεθα. Λέγομεν μόνον ὅτι οἱ νάννοι διακρίνονται εἰς δύο εἶδη καλῶς διακεκριμένα. Πρῶτον εἰς νάννους, ὥσπερ ἀξιοσημεῖωτοι διὰ τὴν ὑπερβολικὴν αὐτῶν σμικρότητα, ὅταν γεν-

νῶνται, παρουσιάζουσιν εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ βίου των ἀνάστημα πολὺ μικρότερον τοῦ τῶν ὀρθολόγων των. οὗτοι εἰσὶν οἱ καθ' αὐτὴ λεγόμενοι νάννοι. Γεννῶνται νάννοι, μένουσιν νάννοι κατὰ τὴν νηπιότητά των καὶ εἰςὶ νάννοι ἐν ὀρίμῳ ἡλικίᾳ. Δεύτερον δὲ εἰς νάννους, ὥσπερ γεννηθέντες ὑπὸ κανονικῆς συνθήκης, ὥρϊστανται ἐν ὀρισμένῃ ἡλικίᾳ στάσει ἐν τῇ αὐξήσει αὐτῶν καὶ μένουσιν καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον ἔχοντες ἀνάστημα πολὺ μικρότερον τοῦ τελείου ἀνθρώπου.

Εἰς ὅποιονδήποτε τῶν εἰδῶν τούτων καὶ ἂν ἀνήκωσιν οἱ νάννοι, παρουσιάζουσι μεταξύ των καὶ ὑπὸ σωματικὴν καὶ ὑπὸ ἠθικὴν ἔπιψιν διαφορὰς λίαν χαρακτηριστικὰς, ἐφ' ὧν πρέπει νὰ ἐνδιατρίψωμεν, τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ αὐταὶ παρεγνωρίσθησιν πολλάκις. Καίτοι δὲ οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς ἐποίησαντο λόγον συχνὰ περὶ νάννων, τὰ δὲ μικρὰ ταῦτα ὄντα διήγειρον πάντοτε τὴν κοινὴν περιέργειαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν σοφῶν, ἐν τούτοις εἰς ἐποχὴν οὐ πολὺ ἀπέχουσαν ἤρξαντο νὰ σπουδάζωσιν αὐτοὺς ὑπὸ ἐπιστημονικὴν ἀληθῶς μέθοδον, καὶ νὰ ὑποκαθιστῶσι γεγονότα πραγματικὰ εἰς τοὺς μύθους καὶ τὰς τερατώδεις διηγήσεις, δι' ὧν ἡ εὐπιστία τοῦ κοινοῦ περι-

έβαλλε τὴν ὑπαρξίν των. Πρὸ πάντων κατὰ τὰ μέτρα τοῦ 18ου αἰῶνος ἐγένοντο πλεῖστοι ἐρευνᾶν καὶ παρατηρήσεις, ἰδίως ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Γαλλίᾳ, ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ὅχι διότι οἱ νάννοι ἦσαν περισσότεροι κατ' αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, ἀλλὰ διότι ἡ προσοχὴ ἐστράφη ἐπ' αὐτῶν συνεπεῖα διακοινώσεως γενομένης κατὰ τὸ 1764 εἰς τὴν Ἀκδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν, προκειμένου περὶ τοῦ Νικολάου Φερρύ, τοῦ γνωστοῦ ὑπὸ τὸ νομα **Bebe**, νάννου τοῦ βασιλέως Στανισλάου, ὁ ὁποῖος γεννηθεὶς ἐκ γονέων κοινοῦ ἀναστήματος τὴν 13 Νοεμβρίου 1714 εἶχεν ὕψος ἐννέα δακτύλων (22 πόντων) καὶ ἐζύγιζε 12 οὔγγια. Ὅτε τὸν ἐκόμισαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἔθεσαν ἐπὶ μιᾷ παροψίδος, ἀντὶ δὲ κοιτίδος ἤρκει μία ἐμβὰς νὰ τὸν περιλάβῃ· οὐδέποτε ἠδυνήθη νὰ θηλάσῃ τὴν μητέρα του, τόσον τὸ στόμα του ἦτο μικρόν· ἐτράφη ὑπὸ γάλακτος τῆς αἰγῆς, τῆς μόνης του τροφῆς, καὶ εἰς ἡλικίαν 18 μηνῶν ἤρχισε νὰ ὁμιλῇ. Διαιτῆς ἐθημάτιζε μόνος, καὶ ἐφόρει ὑποδήματα μήκους 18 γραμμῶν. Προσέλαβε δὲ αὐτὸν ὁ μονάρχης Στανισλάος, ὅστις τὸν ἐπωνόμασε **Bebe** καὶ ἐπελήφθη τῆς ἀνατροφῆς του. Τέλος ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 23 ἐτῶν, ὅτε δηλαδὴ εἶχεν ἀνάστημα 33 δακτύλων (89 πόντων). Ὁ σκελετὸς του διατηρούμενος ἐν τῷ Μουσείῳ τῶν Παρισίων, τοῦτο τὸ περίεργον παρουσιάζει ὅτι κατ' ἀρχὰς φαίνεται ὡς σκελετὸς τετραετοῦ παιδίου, ἐν τῷ συνόλῳ ὅμως ἐξεταζόμενος ἀναγνωρίζεται ὡς μεγάλου ἀνθρώπου.

Ὁ νάννος οὗτος, ὁ τόσον διάσημος, ὑπῆρξεν ἔξωχος τύπος τῶν φυσικῶν καὶ διανοητικῶν, ὥσαν τῶν νάννων ἐκείνων, οἵτινες γεννώμενοι νάννοι μένουσι τοιοῦτοι καθ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον ἐν θαυμασίᾳ ἀνχαλότητι τῆς σμικρότητος ὅλων τῶν μελῶν των, τινὲς δὲ δικαίως δύνανται νὰ θεωρηθῶσι ὡς τέλειαι σμικρύνσεις, ἥτοι μικρογραφίαι τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Τοιαύτη ἦτο ἡ μικρὰ ἐκείνη νάννος ἡ γεννηθεῖσα τῷ 1653, καὶ ἐπικληθεῖσα

«ἀπαράμιλλο· μικροῦλα» (*mignonne in comparable*). Τεθεῖσα μὲ ὅλα της τὰ φορέματα ἐπὶ μικρᾷ πλάστιγγος ἐζύγιζε ἐν χρυσοῦν λυδοβίκειον! Ἐπίσης ἀναφέρουμεν καὶ τὸν **Babet** τοῦ 1810 παρὰ τῷ **Μανχάιμ**, ὅστις γεννηθεὶς εἶχε ὕψος 16 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου, καὶ ἐζύγιζε μόλις μίαν καὶ ἡμίσειαν λίτρην! Ἡῤῥανε τακτικῶς ἕως οὗ ἔφθασεν εἰς ἀνάστημα 0,62 μὲ θαυμασίαν ἀνχαλότητα εἰς ὅλα του τὰ μέλη. Πολὺς ἐγένετο λόγος καὶ περὶ νάννου τινος, ὅστις, γεννηθεὶς τῷ 1867, εἶχε τόσῳ μικρὸν ὄγκον, ὥστε τὸν ἐτύλιζεν εἰς δινόμακτρον μιᾶς κυρίας, καὶ ὁ ὁποῖος ἐν ἡλικίᾳ 14 ἐτῶν εἶχεν ἀνάστημα 0,93 τοῦ μέτρου. Ὁ νάννος οὗτος κέκτηται ἀδελφὸν τελείου ἀναστήματος, οὐδεὶς δὲ ἐκ τῆς οἰκογενείας του ὑπῆρξε μικρόσωμος.

Τῶν ἐκ γενετῆς νάννων ἡ διάρκεια τοῦ βίου εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν σμικρότητα τοῦ ἀναστήματός των. Τοῦναντίον παρὰ τοῖς νάννοις ἐκείνοις, οἵτινες δὲν γεννῶνται τοιοῦτοι, ἀλλ' ἔνεκα παθολογικῆς αἰτίας καθίστανται μικρόσωμοι, παραδείγματα μακροβιότητος δὲν εἶνε σπάνια. Τινὲς ἔζησαν καὶ πλεον τοῦ αἰῶνος.

Πρέπει πρὸς τοῦτοις νὰ ἀποκρούσωμεν καὶ τὴν μορφήν τῆς ἐλλείψεως διανοίας παρὰ τοῖς νάννοις. Ναι μὲν ὁ **Bebe** καὶ οἱ λοιποὶ νάννοι τοῦ εἶδους του ἐπεδείκνυντο καθ' ὅλην τὴν βραχείαν διάρκειαν τοῦ βίου των, διάνοιαν πολὺ καθυστεροῦσαν· ἀλλ' ἀποδοτέον τοῦτο εἰς τὸ πρόωρον γῆρας των. Αἱ ὑπερβαλλούσαι μέριμναι, ἃς ἐπιβάλλει ἡ ἀδυναμία τοῦ ὁργανισμοῦ τῶν μικρῶν αὐτῶν ὄντων, αἱ προφυλάξεις, ἃς ὑποχρεοῦνται νὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀνατροφεῖς των, δὲν ἐπιτρέπουσι τὴν καλλιέργειαν τοῦ πνεύματός των. Μένουσι παῖδιά καθ' ὅλον τὸν βίον των, διότι αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις αὐτῶν ἀρχίζουν νὰ ἐκπίπτωσι συγχρόνως μὲ τὰς ζωτικὰς.

Τοῦναντίον οἱ νάννοι τῆς δευτέρας κατηγορίας ὁμοιάζουσιν ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς

διανοίας τούς ἄλλους ἀνθρώπους, τινές μάλιστα αὐτῶν ἐπεδείξαντο ἀν' πτυξίν διανοητικὴν εἰς ὕψιστον βαθμὸν, διαπρέψαντες ἐν ταῖς τέχναις καὶ ἐν τῇ πολιτικῇ, ὅποιοι ὁ δοῦξ Ἀλταμέρ, πρόεδρος τῆς Γερμανίας, νάννος μικροσωμώτατος ὡς καὶ ὁ ἄγγλος Χκίη, μέλος τοῦ Κοινοβουλίου καὶ ἄλλοι πολλοί.

Μόλας τὰς πολυκρίθμους ποικιλίας μεταξὺ τῶν νάνων, τὰ ὄντα ταῦτα, ὅταν ἀπολαύσιν ὑγείας, εἰσὶν εὐερέθιστα καὶ ὀργίζονται πολὺ εὐκόλως κατὰ τῶν ὑψηλοῦ ἀνκαστήματος ἀνθρώπων. Ὁ Ὀράτιος, ὁ ὅποιος, κ' εἶται μὴ νάννος, ἦτο μικρόσωμος, καὶ ὅν ὁ Αὐγουστος ἀπεκάλει «χαριέστατον ἀνθρωπάριον», ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος, ὅτι ἦτο εὐερέθιστος καὶ εὐκόλως καταπραυνόμενος. Οἱ ψυχολόγοι ἐξήγησαν τὴν ἐξήγησιν τοῦ γεγονότος τούτου ἐν τῷ κοινῷ πᾶσι τοῖς ἀδυνάτοις καὶ ὑπὸ τῆς φύσεως ἀδικηθείσιν αἰσθήματι τοῦ μειονεκτήματος αὐτῶν ἀπέναντι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ἐκ τῆς ταχυτέρας συρροῆς τοῦ αἵματος εἰς τὸ κέντρον τῆς κυκλοφορίας.

Ἠγεμόνες τινές ἐκ περιεργείας ἀξιοκατακρίτου ἐνύμφευσαν τούς νάννους των μεταξὺ των ἐλπίζοντες ὅτι οὕτω θ' ἀπολαύσῃ διὰ τούς διαδόχους των ὄργανα διασκεδάσεως. Αἱ ἀπόπειραι τῆς Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων, αἱ τῆς ἀδελφῆς τοῦ Τσάρου Πέτρου τοῦ Μεγάλου, δὲν ἐπέτυχον. Δὲν ἐπέεται ἐκ τούτου ὅτι οἱ νάννοι εἰσὶ καταδεδικασμένοι νὰ μὴ γενθῶσι τὰ θέληγτρα τῆς πετρότητος. Μεταξὺ τόσων ἄλλων ἀναφέρονται τὸν ζωγράφον Γεψών, νάννον, ὅστις καίτοι νυμφευθεὶς μίαν νάννον ὁμοίου ἀνκαστήματος τῷ ἰδικῷ του ἔσχεν ἐξ αὐτῆς 9 τέκνα, ὧν τὰ 5 ἐφθασαν εἰς ἀνδρικήν ἡλικίαν ἔχοντα ἀνάστημα τὸ σύνθηρος. Ἐσχάτως αἱ ἐφημερίδες ἀνέφερον περὶ τοῦ θανάτου τῆς μικρᾶς Νίνης, ἥτις ἔχουσα ἀνάστημα 0,80 τοῦ μέτρου καὶ νυμφευθεῖσα πρὸ 3 ἐτῶν ἔσχε πολλὰ τέκνα, συχνὰς δὲ μὲ τὸ σύζυγόν της φιλονικίας. Λέγουσι μάλιστα ὅτι διὰ νὰ τὸν κάμῃ καλὰ, ὅ-

ταν καὶ οἱ δύο ἦσαν μεθυσμένοι ἀνέβαιναν ἐπὶ μιᾶς ἑδρας καὶ κατεκερκύνου τὸν μικρὸν σύζυγον μετὰ πέδιλά της καὶ τὸν ἐφυγάδευε.

Συνελόντι εἰπεῖν, ἐὰν οἱ νάννοι τῆς πρώτης κατηγορίας διαφέρουσιν ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ὧν εἰσὶ ζωσκι μικρογραφίαι, οἱ ἀποτελοῦντες ὅμως τὴν δευτέραν δύναται νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὴν μέσην γενικὴν κατηγορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου εἶδους, ἀπὸ τοῦ ὁποίου διακρίνονται συνήθως διὰ τῆς σμικρύνσεως τοῦ ὅγκου. Ἐχουσι τὰς αὐτὰς ἀνάγκας, τὰς αὐτὰς ἐπιδόσεις, τὰς αὐτὰς φιλοδοξίας, ὅσας καὶ οἱ κοινοὶ τῶν θνητῶν ἀλλ' ἔχουσι, φεῦ, τὰ ἐλαττωματικὰ αὐτῶν καὶ τὰς κακίας.

(Κατὰ τὸν E. Garnier)

Θ.

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑ Μ ΚΑΙ ΟΙ ΔΥΟ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΕΣ

Εἰς ἄκρον περίεργον καὶ δεισιδαίμονα ἐπιδρασιν ἤσκησε τὸ ἀθῶον τοῦτο γράμμα, εἴτε ἐπ' ἀγαθῷ εἴτε ἐπὶ κακῷ, ἐπὶ τῶν δύο Ναπολεόντων. Τὴν δεισιδαιμονίαν ταύτην κατανοεῖ τις ἐὰν ἀναμνησθῇ ὅτι ὁ Μαρμπέφ ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος διαγνώσας τὴν ὀξύνειαν τοῦ Βοναπάρτου ἐν τῇ Στρατιωτικῇ (Militaire) Σχολῇ, ὅτι τὸ Μαρτέκον ὑπῆρξεν ὁ τόπος, ἐνθα τὸ πρῶτον κατήγαγε τὴν πρώτην σημαντικὴν του μάχην, ὅτι ὁ Μελαῖ τῷ ὑπέδειξε τὴν πρὸς τὴν Ἰταλίαν ἄγουσαν, ὅτι ὁ Μαρτιέ ὑπῆρξεν εἰς τῶν κρατίστων αὐτοῦ στρατηγῶν, ὅτι ὁ Μορέ τὸν ἐπρόδωσε, καὶ ὅτι ὁ Μυράτ ὑπῆρξε τὸ πρῶτον θῦμα τῆς πτώσεως τοῦ Βοναπάρτου. Ἡ Μαρία Λουίζα τῷ ἐκληροδότησε τὴν μεγάλην αὐτοῦ περιουσίαν. Ἡ Μόσχχα ὑπῆρξεν ὁ ὀλεθρὸς του, καὶ ὁ Μάττενιχ τὸν ἐνίκησεν ἐν τῷ διπλωματικῷ πεδίῳ.

Ἐξ στραταρχῶν τοῦ Ναπολέοντος Α'. (τοῦ Μαρσεναῖ, Μορτιέ, Μαρδοναλδ, Μυ-